

Wene maa sure isa ehk Peeter I. paat (Vlotte). Tänawu aasta 28. Mail 1872 on meie keiserlik sugu wösa, riigi ja linna wannewad selle wäikeste maja sees seda paati waatmas läinud, kui seda suure pühitsuse auuga sealt välja wöeti ja Mustu linna riigi asjade näitusel saadeti, kust seda muidugi jälle ära toodud ja senna wana paika pandud saab.

Et keiser Peeter I. seda linna ise asustand, nagu hakkatusel töhendasin, nimetasse seda ta oma nime järele „Peeterburg“, see on, Peetri-lants.

Suure Peetre I. surm.

Peeter I., kes wäga terwe ja tugew mees oli, hallas oma elu lõppul aeg ajast nödremaks jääma; aga tema hea tahtmine, julgus ja wahwus föige hea tööle, ennast waewama, ei tahtnud mite wäheneda. Oma elu pääwade viimisel ajal oli ta mõni ford üsna suremas haige, aga oma alamate õnnets ja rõõmuks sai ta jälle paremaks. Nõnda sügise algul aastal 1724 tundis Peeter oma haiguses nii sugust kergitust, et fögil asja oli, lindlaste loota, et ta üsna paremaks ja terveks saab. Tsar oleks pidand ennast mõni aeg hoidma ja mite nii kohे oma endist tegemist ja iga pääwasid toimetusi ete wötna. Aga Peeter wöttis kohे palawa tahtmisega walitsuse asju täsite, hallas Neewa jõe peal sõitmas käima, mis Peeterburgi linnast läbi joosib ja Ostobri fuu algul läks ta laewaga Krooni

linna, Schliessburgi ja Olonetsi raua tegemise wabriku, kus ta oma fütega ühe raske raud tangi tagus, keda praegu seal kunsfamris hoitakse. Saand Peeter kõik need sohad seal ümber ringi läbi läind ja waudand, tulsi ta Ostobri fuu 27. päewal jälle Peeterburgi tagasi, puhland mite enam kui üks päew, ja läks siis jälle laewaga Sesterbofi — maa kohta, mis mõni werst pea-linnast eemal. Selle jumma päewal, kui ta fotu välja sõitis, oli wäga hea sügisene ilm, aga waesta ööd tõusis mere peal wäga lange torm, mis keiseri laewa wäga õhvardas. Pea oliwad naad suure waewaga Lahti randa saanud, mis Sesterbofi tee ääres, kui naad kaugelt üht paati nägiwad, kust tanget häda appi-hüüdmist kuulsiwad, mis keiser Peetri aledat südant wäga erendas, kes föigest hädast oja wöttis. Ta unustas kohे seda häda, kus sees ta praegu oli, jätsis mõned mehed oma juure laewa peale ja saatis teised föik sruupiga hädalistele appi. Reed õnnetumad oliwad soldatid ja madrused, kes ühe suure pädiga frooni linnast tulnud, keda torm liiva rünka otja ajanud. Föigest südamest katku siwad jaadetud hakajad mehed oma hea keisri tahtmist täita, aga föik nende waew ja piüüdmine oli ilma asjata; nemad ei wöinud mite paati paigast ära wädada. Peeter, kes seda föik walutawa südamega oli pealt waatnud, unustas iseenast seda meeles tulsetades, et see üks püha ford ja sohus on, oma ligimist hädas aidata, ruttas kohे nende meeletega, mis